

Prelatovo pismo (julij 2016)

“Kristjanova osebna izkaznica je veselje,” pravi prelat z besedami svetega očeta. Naše veselje, tudi sredi težav, bo evangeljski način za tolažbo tistemu, ki jo potrebuje.

6. Jul. 2016

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V zadnjih mesecih smo se trudili, da bi v središče svojega življenja postavili dela usmiljenja. Danes se

bomo ustavili ob enem od teh del, o katerem govori Jezus, ko orisuje načrt krščanske poti, blagre. *Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo.*^[1]—

Gre za delo usmiljenja, ki nam tako kot odpuščanje žalitev omogoča, da postanemo bolj podobni Bogu, da ga posnemamo. Že v stari zavezi nam je Gospod oznanil: *Kakor mati tolaži svojega otroka, vas bom jaz tolažil.*^[2]—

In Jezus je pri zadnji večerji izrazil to tolažbo na najpopolnejši način, saj je obljubil, da bo poslal Svetega Duha, božjo osebo, ki ima kot poosebljena ljubezen poslanstvo tolažiti kristjane v njihovem trpljenju in utrditi trpeče, da bi premagali vsakršne težave.

Otroci moji, ko opazujemo položaj v svetu, se zavemo, da mnogi jokajo, trpijo. Drame, ki so posledice vojn, povzročajo velike tragedije, ob katerih ne moremo ostati ravnodušni; stiska priseljencev ali vnebovpijoče krivice so vzrok za

številne solze. Še posebej imam v mislih tiste, ki trpijo zaradi obrambe vere, pri čemer tvegajo svoja življenja.

Ko prebiram vaša pisma ali se z vami pogovarjam, z vsem srcem delim vaše veselje in tudi vaše trpljenje in bolečine. Koliko družin hudo trpi, ker živi kateri od njihovih članov daleč od Boga ali pa ker so priča trpljenju bolnika, ki mu ne morejo olajšati bolečin! Smo osebe, ki živimo sredi sveta in logično je, da nam sodobne drame — nesrečnost mamil, kriza družinske zveze, hladnost, ki je posledica individualizma, gospodarska kriza — sežejo do srca.

Ta resničnost pa nas ne sme voditi k žalosti. Imamo zagotovilo, da bomo — če bomo ostali združeni z Jezusovim srcem — potolaženi, in to ne le v večnem življenju. Že na tem svetu nam Gospod ponuja svojo tolažbo in bližino. Kot ljubeči oče nas

nikdar za pusti samih. Kot je vedno učil sv. Jožefmarija, izvira nadnaravno veselje kristjanov iz zavedanja, da smo božji otroci. ***Meni je v veliko tolažbo gotovost, tako lastna božjim otrokom, da nikoli nismo sami, ker je On vedno z nami. Ali vas ne gane ta nežnost presvete Trojice, ki nikdar ne zapusti svojih ustvarjenin?***^[3]—

Spomnimo se, da se med razlogi za spreobrnjenje poganškega sveta v prvih časih krščanstva govori o zgledu tistih naših predhodnikov, prvih krščenih vernikov, ki niso izgubili nadnaravnega veselja spričo kazni in preganjanja, ki so jih bili deležni iz ljubezni do Jezusa Kristusa. V Apostolskih delih je izrecno zapisano, kako so apostoli, potem ko so jih zaradi oznanjevanja evangelija pretepli, zapustili véliki zbor, veseli, da so bili vredni trpeti zasramovanje zaradi Imena.^[4]—

Tudi danes mora biti nadnaravno in
človeško veselje Kristusovih
sledilcev, čeprav sredi največjih
nasprotij, kot magnet, ki lahko
pritegne tiste, ki so potopljeni v
žalost ali obup, ker ne vedo, kako
zelo jih Bog ljubi. »Kristjan živi v
veselju in čudenju po zaslugi
Kristusovega vstajenja. Kot vidimo v
Prvem Petrovem pismu (1 Pt 1,3-9),
nam ne bo nikoli odvzeto veselje nad
tem, kar je Bog naredil v nas, čeprav
moramo skozi preizkušnje (...).
Kristjanova osebna izkaznica je
veselje, veselje evangelija, veselje, da
nas je Jezus izvolil, da nas je Jezus
rešil, da nas je Jezus prerodil; veselje
tistega upanja, da nas Jezus pričakuje,
veselje, ki se tudi v križih in trpljenju
tega življenja izraža na nek drugačen
način, ki je mir v gotovosti, da nas
Jezus spremlja, da je z nami. To
veselje v kristjanu raste z zaupanjem
v Boga.«^[5]

V tem kontekstu teologalne vere in upanja nam postane razumljiva gotovost, s katero je naš Oče zatrdil, da ***je veselje krščanska dobrina, ki jo posedujemo, dokler se borimo, ker je posledica miru.***^[6], poleg tega pa ***ima svoje korenine v obliki križa.***^[7]

Kristjan, ki se zaveda, da je božji otrok, ne sme dovoliti, da ga žalost zmede. Lahko trpi na telesu in duši, a celo takrat mu bo zavest o božjem otroštvu, ki jo bo v njem vzbudil Sveti Duh, dala novo moč, da bo šel naprej, *semper in lætitia*! Kot je svetoval sv. Jožefmarija, ***dokler se vztrajno borimo, napredujemo po poti in se posvečujemo. Ni svetnika, ki bi se mu ne bilo treba trdo boriti. Naše napake nas ne smejo voditi v žalost in malodušje. Kajti žalost se lahko rodi iz napuha ali utrujenosti; vendar pa lahko v obeh primerih tisti, ki se obrne na dobrega Pastirja in***

govori jasno, najde ustrezno pomoč. Rešitev vedno obstaja, pa čeprav zagrešimo hudo napako!^[8]__

Zanesljivo način, kako se izogniti žalosti ali se izviti iz njenih klešč, je to, da pred tabernakljem odpremo srce Jezusu, pa tudi tistemu, ki kot njegovo orodje usmerja dušo na težavni poti duhovnega življenja. Vedno imejmo pred očmi in udejanjajmo nasvet svetega Jožefmarija: ***Dvignite srce h Gospodu, ko napoči težak trenutek dneva, ko se v vašo dušo hoče naseliti žalost, ko začutimo težo dela in recite: Miserere mei Domine, quoniam ad te clamavi tota die: lætifica animam servi tui, quoniam ad te Domine animam meam levavi(Ps 85,3-4); Izkaži mi milost, o Gospod, saj ves dan kličem k tebi. Razveseli dušo svojega služabnika, saj k tebi, Gospod, vzdigujem svojo dušo.***^[9]__

Kako čudovito delo opravljajo kristjani, ko tolažijo tiste, ki jih težijo velike ali majhne nevšečnosti, ki jim jemljejo mir! Poleg tega, da molimo zanje, je potrebno spodbujati ljubečo skrb zanje, saj mnoge duše iščejo le nekoga, ki bi jih potrpežljivo poslušal pripovedovati o njihovem trpljenju. Koliko žalostnih obrazov srečamo na svoji zemeljski poti, ker jih nihče ni naučil, naj se predajo Gospodu, in s kakšno bratsko tolažbo jih moramo sprejeti! Koliko solzá je na svetu pretočenih v vsakem trenutku; vsaka je drugačna od druge, a skupaj oblikujejo ocean bede, ki prosi usmiljenja, sočutja, tolažbe. Najbolj grenke so tiste solze, ki jih povzroči človeška hudobija: solze tistega, ki so mu nasilno iztrgali ljubljeno osebo; solze starih staršev, mater in očetov, otrok (...). Potrebujemo usmiljenje in tolažbo, ki pride od Gospoda. Vsi to potrebujemo; to je naša revščina, pa tudi naša veličina: prositi za tolažbo

Boga, ki s svojo nežnostjo prihaja, da osuši solze na našem obrazu.«^[10]

Tako je ravnal Učenik med svojim bivanjem med ljudmi. Ganjen od usmiljenja se je ustavil na svoji poti, da bi potolažil vdovo iz Naina, ki je objokovala smrt svojega edinega sina; enako je storil z Marto in Marijo v Betaniji, ki ju je prizadela smrt njunega brata Lazarja. Prav tako je jokal nad usodo, ki je čakala mesto Jeruzalem.^[11] Ob začetku svojega trpljenja je v vrtu Getsemani tako trpel, da je potil kri in je dovoli, da ga ***je angel — ustvarjeno bitje — tolažil (prim. Lk 22,39-46). Je mogoče dati večji dokaz človeškosti kot dopustiti tolažbo, to okrepitev, ki nam jo da nekdo, da bi dvignil našo slabotnost, našo šibkost, naše malodušje?***^[12]

Sledimo Učnikovim korakom in potolažimo tiste, ki potrebujejo tolažbo. To je nekaj, kar je v samem

osrčju krščanskega duha. Tako se je na Gospoda obračal sv. Frančišek, z molitvijo, ki so jo ponavljale mnoge generacije: »Gospod, naredi me za orodje svojega miru. Kjer je sovraštvo, naj prinašam ljubezen. Kjer je žalitev, naj prinašam odpuščanje. Kjer je dvom, naj prinašam vero. Kjer je žalost, naj prinašam veselje. Kjer je obup, naj prinašam upanje. Kjer je tema, naj prinašam luč.«^[13]

22. julija se spominjamo Marije Magdalene. Pred nekaj dnevi je papež povzdignil njen bogoslužni spomin na raven praznika. Njene solze kesanja so izbrisale vse napake njenega preteklega življenja in ji dovolile, da se je pozneje pridružila Gospodu v njegovem trpljenju in vstajenju kot nobena od drugih svetih žena, seveda z izjemo presvete Device. V vseh naših potrebah se obračajmo k božji in naši Materi; ona je Tolažnica žalostnih, Pribežališče

grešnikov, Pomoč kristjanov in ne
neha skrbeti za nas. ***Mati! Glasno,
glasno jo pokliči. Sliši te, vidi, da si
morda v nevarnosti in ti ponuja,
tvoja Mati, sveta Marija, z milostjo
svojega Sina, tolažbo svojega
naročja, svojo nežnost. In
opomogel si boš za nov boj.***^[14]—

Še naprej molímo za papeža in za
njegove namene. V duhu ga
spremljajmo na njegovem
apostolskem potovanju na Poljsko ob
svetovnem dnevu mladih v Krakovu.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Aix-en-Provence, 1. julij 2016.

.....

[1] Mt 5,4.

[2] Iz 66,13.

[3] Sv. Jožefmarija, *A solas con Dios*, 143 (AGP, knjižnica, P 10).

[4] Apd 5,41.

[5] Papež Frančišek, *Homilija v domu sv. Marte*, 23. 5. 2016.

[6] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, 105.

[7] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, 28.

[8] Sv. Jožefmarija, *Pismo* 28. 3. 1955, 25.

[9] Sv. Jožefmarija, *Pismo* 9. 1. 1932, 15.

[10] Papež Frančišek, *Molitveno bdenje "Osušiti solze"*, 5. 5. 2016.

[11] Prim. Lk 7,11-13; Jn 11,17; Lk 19,41-44.

[12] Sv. Jožefmarija, *Pismo* 29. 9. 1957, 34.

[13] Preprosta molitev, ki jo pripisujejo sv. Frančišku Asiškemu.

[14] Sv. Jožefmarija, *Pot*, 516.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-julij-2016/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-julij-2016/) (5. Avg. 2025)